

Det Anarkistiska Biblioteket



Resentryck från Spanien

Folke

Folke
Resentryck från Spanien
1934

Tidningen Brand #42 & Tidningen Brand #46

sv.anarchistlibraries.net

1934

Reseintryck från Spanien Av Folke BRAND 42, lördagen den 20 okt. 1934

För ett par veckor sedan kom undertecknad hem efter en kortare vistelse i Spanien.

Resan som företogs å cykel varade under 4 månader.

Det skulle tag för mycket av Brands utrymme att skildra densamma, varför jag endast skall delge mina intryck från Spanien.

Redan vid gränsen fick jag erfara hur nitiska de spanska gendarmerna äro. De sökte igenom mitt bagage in i minsta vrå för att finna revolverar eller andra vapen.

Efter slutförd visitation trodde jag att det var klart att fortsätta resan. Tullsnokarna hindrade tyvärr dessa beräkningar, ty alla mina turistkort till trots fordrade de 220 pesetas som deposition för cykeln.

Som min plånbok ej var alltför späckad måste cykeln lämnas på franska sidan.

Det var inget annat att göra än att traska den 26 km. långa vägen till närmaste stad.

Såsom varande optimist gjorde jag tecken åt de förbifarande bilarna men de tycktes se på långt håll att jag är en farlig anarkist och gasade på för fullt.

Efter en mödosam vandring i hettan uppnåddes staden Figueras som har järnvägsförbindelse med Barcelona.

Tåget å denna linje har ungefär samma hastighet som tågen på Öland och det var därför sent på kvällen när jag kom till Barcelona.

Staden är modern och ser tilltalande ut. Detta kan man ej säga om gendarmerna som det formligen vimlar utav. Överallt ser man dem; i postkontoren, bankerna, de större affärerna och de offentliga institutionerna.

I våras strejkade buss- och spårvagnspersonalen, men av vissa orsaker förlorade arbetarna.

Många av de strejkande fingo ej tillbaka sina platser och än i dag arbeta strejkbrytare på bussar och spårvagnar.

Så gott som varje vecka under sommaren ha 2 bussar eller spårvagnar ramponerats av brandbomber.

Därför sitta 2 gendarmer i varje buss för att med sina skarpladdade karbiner skydda spårvagnsbolaget.

Detta till trots förekomma otaliga sabotagehandlingar.

Tack vare esperanto kom jag i kontakt med en spansk kamrat som visade mig en hel del sevärdheter och dessutom berättade om de spanska arbetarnas ädelmodiga kamp.

Katalonien har som bekant en egen regering. Denna är synnerligen reaktionär.

I hela Spanien hade anarkister och syndikalister rätt att ordna möten men i det "fria" Katalonien voro FAI och CNT förbjudna.

Solidaridad Obrera, syndikalisternas dagliga tidning utkom trots att tidningen ofta måste böta stora belopp för sin kritik av regeringen.

Trots all terror är CNT den starkaste rörelsen i Katalonien. Jag hade nöjet närvara vid ett illegalt möte ordnat av FAI. Tyvärr förstod jag ej vad som sades men det var fröjd att se med vilken entusiasm man tog del i diskussionerna.

Med min spanska vän besökte jag en italiensk kamrat som satt i ett av Barcelonas fångelser för sitt stora brott att ignorera en utvisningsorder.

Enbart i detta fängelse sutto över 200 anarkosyndikalistiska fångar.

De fria kamraterna göra allt för att hjälpa de fångna.

Överallt på plank och husväggar står med stora bokstäver: Amnesti! Till och med på fängelsemurarna stod: Leve FAI.

Katalonerna äro mycket patriotiska. Det är typiskt att till och med bolsjevikerna ha ett speciellt katalanskt parti.

De enda som ej snärjts in i den patriotiska härvan äro FAI och CNT.

Förutom de många gendarmerna frapperas man också av de många feta katolska prästerna.

Men esperantistiske vän påtalade att det finns fler kyrkor än skolor.

För att motverka analfabetismen ha våra kamrater egna skolor där tusentals barn lära sig skriva och läsa.

Den vecka jag stannade i Barcelona vart jag i tillfälle att på nära håll studera den anarkosyndikalistiska rörelsen.

Valencia lockade och om resan dit skall jag skriva i nästa nummer.

Folke.

Valencia Av Folke BRAND Nr 46, lördagen den 17 november 1934 II.

I strålände sol ankom jag till Valencia efter en uppfriskande medelhavsresa från Barcelona.

Vid hamnen lågo några större hus, men för övrigt var det mest skjul samt en och annan fabrik.

Jag måste traska 3 km. i hettan innan själva staden uppnåddes. Centrum är synnerligen modernt med sina breda avenyer och skyskrapeliknande byggnader.

Man behöver endast gå några steg från den pampiga Avenida de Blasco Ibanez så är man inne i det gamla Valencia med sina krokiga och smutsiga gränder.

Vi en av dessa gränder ha Arbetarnas Esperantoklubb sina lokaler. Där blev jag synnerligen väl mottagen av SAT-kongresskommittén (SAT = De nationslösas världsförbund.)

Redan den första kvällen måste jag tala på esperantoklubben om förhållandena i Sverige. Vad som särskilt förvånade åhörarna var, att en "fritänkare" är överstepräst, en "antimilitarist" krigsminister och att landet "styres" av en soc.-dem. regering.

Jag såg på de tvivlande minerna att de tyckte det lät fantastiskt. Tvivlarna uppmanade jag intervjua de svenska soc.-dem. som senare skulle komma till kongressen.

Hundratals frågor haglade över mig: "Är reaktionen stark?" "Finns det många anarkister?" "Existerar proletär enhetsfront?" I fyra timmar varade korsförhöret.

När jag talade om hur rika LO och fackföreningarna äro inflikade en kamrat: "Om vi haft så mycket pengar skulle vi ha genomfört revolutionen för länge sedan."

Efter mötet vart jag inbjuden av en anarkistisk kamrat att bo i hans hem under den tid jag stannade i Valencia. Detta var beläget i översta våningen i ett typiskt arbetarkvarter.

Kl. 11 på kvällen satt vi på taket och åt "middag" bestående av kokt ris med musslor, sniglar och andra spanska läckerheter.

Den första morgonen i mitt nya hem vaknade jag av ett förfärligt oväsen. Framkommen till fönstret fick jag se orsaken till mitt tidiga uppvaknande. Nästan varenda familj hade en hönsgrd i miniatyr i en gammal låda fastspikad i fönsterkarmen.

Vanan gör mycket och i fortsättningen sov jag utmärkt trots allt kuke-likuande.

De följande dagarna besågs stadens sevärdheter. På kvällarna var det stora festligheter med offentliga uppträdanden och fyrverkeri. Det tycks mig som myndigheterna försöka dämpa missnöjet bland massorna medelst lysande fester.

I samband med festligheterna ordnades tjurfäktningar varje dag. Dessa barbariska tillställningar besökte jag ej, ty det vore ett brott att gynna dem med sin inträdesavgift.

Tiden gick med snälltågsfart och dagen för kongressens öppnande stundade.

Det är något imponerande över en internationell esperantokongress där alla deltagare förstå varandra utan att anlita tolk.

I SAT-kongressen deltog 376 kamrater från 13 länder.

En som deltagit i internationella sammankomster vet hur svårt det är med språkfrågan.

När man ser hur lekande lätt förhandlingarna föres medelst esperanto kan man ej annat än önska att den internationella arbetarrörelsen med större förståelse måtte omfatta esperanto.

Under internationalens toner lämnade båten till Barcelona det soliga och smutsiga Valencia. Så småningom kom jag åter till franska gränsen där min cykel fortfarande stod i ett garage.

Genom Toulouse, Bordeaux, Paris, Reims gick färden till Saarområdet där ett kortare uppehåll gjordes. Överallt såg jag hakkorsflaggor och det verkade som Saar redan vore en hitlerprovins.

Resan fortsatte så utan äventyr genom Luxemburg, Belgien och Holland. I Tyskland hade jag en del svårigheter vid gränsen på grund av min röda slips och cykelvimpel.

Den 20 sept. kom en nöjd och belåten resenär till Stockholm med Kalmarbåten. Jag slutar min lilla reseskildring med en uppmaning till de kamrater som önska komma i kontakt med andra länders arbetare: Lär esperanto!

Folke.